

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 30/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 listopada 2021r.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Najdalej idącą jest apelacja obrońcy oskarżonego, dlatego zostanie ona omówiona w pierwszej kolejności.</p> <p>Obrońca zarzuciła wyrokowi :</p> <p>„1. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 7 KPK poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

dowodowego, a to w szczególności:

1) poprzez dokonanie jednostronnej, rażąco dowolnej, nie poparte zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, połączone z nieuwzględnieniem wszystkich istotnych okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, bowiem doprowadziło Sąd Okręgowy do przekonania, iż oskarżony działał w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia pokrzywdzonego,

2) wyrażającą się w uznaniu przez Sąd wyjaśnień oskarżonego za niewiarygodne i mające na celu potwierdzenie obranej przez niego linii obrony, podczas gdy oskarżony jest zarazem jedynym naocznym świadkiem zdarzenia, z uwagi na niepamięć pokrzywdzonego, jak i odmowę

składania zeznań na etapie postępowania sądowego przez T. Z. oraz mimo, że brak jest dostatecznych dowodów pozwalających na uznanie, że oskarżony usiłował dokonać czynu zakwalifikowanego z art. 148 § 1 KK w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 KK w zw. z art. 11 § 2 KK, a nadto obrazę art. 5 § 2 KPK polegającą na przyjęciu, że w sprawie nie występują wątpliwości, które należy rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego,

3) poprzez dokonanie rekonstrukcji stanu faktycznego w oparciu w oparciu o zeznania świadków, którzy nie byli bezpośrednimi, naocznymi świadkami zdarzenia, w tym D. B. (1), która zeznała, że: „podczas przesłuchania w S. pytano mnie jak mogło się to rozegrać i to są moje domysły, że jak wrócił oskarżony do góry, to oddał konkubentowi”, natomiast świadek M. S. (1) wskazał, że „mniej więcej wyglądało to tak, że ona sama pisała

moje zeznania, a ja dopowiedziałem tylko sąsiedzkie problemy (...). Policjantka dała mi do podpisania protokół. Nie czytałem tego przed podpisaniem, policjantka też tego nie zrobiła".

2. błędy w ustaleniach faktycznych poprzez:

1) ustalenie, że tragiczne zdarzenie pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym miało dwie fazy, w tym pierwszą, która polegała na wymierzeniu ciosu przez pokrzywdzonego oskarżonemu w prawą pierś oraz drugą, która polegała na wybiegnięciu przez oskarżonego w trakcie zdarzenia na klatkę schodową, po czym miał on wrócić i dopiero wówczas zadać pokrzywdzonemu ciosy nożem, podczas gdy oskarżony wskazał jednoznacznie, że: „Jestem pewien, że jak wszedłem do mieszkania, to pan H. J. (1) leżał i już nie krzyczał. W mieszkaniu była

mama, to może ona krzyczała",

2) ustalenie na podstawie wyjaśnień oskarżonego, że nie działał w warunkach obrony koniecznej z art. 25 § 1 KK albo z przekroczeniem jej granic w rozumieniu art. 25 § 2 KK,

3) ustalenie, że atak H. J. (1) godził jedynie w zdrowie oskarżonego i był potencjalnie niebezpieczny dla jego życia lecz in concreto nie było to takie niebezpieczeństwo, że dla jego skutecznego odparcia koniecznym było pozbawienie napastnika życia, w sytuacji, gdy napastnik H. J. (1) usiłował dokonać zabójstwa oskarżonego, zatem zamach pokrzywdzonego godził bezpośrednio w życie zaatakowanego (cios w pierś) i przez to nie sposób uznać, że godził jedynie w zdrowie, albowiem pokrzywdzony zaatakował oskarżonego z zaskoczenia, gwałtownie, był pod znacznym wpływem alkoholu i uderzył

nożem w pierś
oskarżonego, co
przemawia za
przyjęciem, że to
pokrzywdzony
swoim zachowaniem
zmierzał do
zabójstwa
oskarżonego,

4) ustalenie, że
oskarżony działał z
zamiarem
ewentualnym
zabójstwa H. J.
(1), w sytuacji, gdy
materiał dowodowy
zgromadzony w
przedmiotowej
sprawie wskazuje, że
oskarżony
odpierając
bezpośredni,
bezprawny zamach
na swoje życie, co
najwyżej działał z
zamiarem
ewentualnym
uszkodzenia ciała
pokrzywdzonego,

5) brak ustalenia,
że oskarżony działał
pod wpływem
strachu lub
wzburzenia
usprawiedliwionych
okolicznościami, w
sytuacji, gdy
oskarżony został
zupełnie
niespodziewanie
zaatakowany nożem
w zamkniętym
pomieszczeniu i
ugodzony w pierś
przez H. J. (1),
w wyniku czego
rana krwawiła a
użyte narzędzie i

lokalizacja ciosu uzasadniały obawę oskarżonego, że jego życie w tej chwili jest zagrożone oraz wywołały w nim strach przed napastnikiem,

6) zmarginalizowanie przez Sąd meriti okoliczności wcześniejszego zachowania pokrzywdzonego, jego nieuzasadnionego napadu gniewu i wszczęcia awantury, którą rozpoczął bez powodu nagłym wbiciem noża w pierś oskarżonego,

7) zmarginalizowanie przez Sąd meriti faktu, że oskarżony zwrócił się do sąsiadów o pomoc, w tym wezwanie karetki,

8) ustalenie, że po wybiegnięciu przez oskarżonego na klatkę schodową miał on tylko jedną ranę (prawa pierś), podczas gdy biorąc po uwagę czas zdarzenia (zima) mogło być tak, że świadkowie zdarzenia nie dostrzegli rany oskarżonego na plecach, zwłaszcza, że rozmawiając

z nimi, był skierowany przodem do rozmówców,

9) ustalenie, że okoliczności zdarzenia pozwalają wnioskować, że „zamiar oskarżonego sięgał dalej” oraz że celem ciosów zdawanych przez oskarżonego „było wyrządzenie możliwie dużych zniszczeń w organizmie pokrzywdzonego”, podczas gdy oskarżony każdorazowo wyjaśniał, że „ja zadając ciosy H. J. (1) nie miałem zamiaru go zabić, ja działałem w samoobronie, bałem się o swoje życie, nie chciałem go zabić”,

10) ustalenie, że postawa oskarżonego była dominująca, podczas gdy świadek K. K. (1) zeznała, że „(...) takie awantury u nich to były codziennie”, „nie zawsze K. był w domu i wtedy słyhać było zachowanie [tych starszych państwa”, „w momencie, gdy pana K. nie było w domu było słyhać rozmowy sąsiadki i tego starszego pana nawet do rana”, a

świadek M. S. (1) wskazał, że „wobec mnie oskarżony nie był agresywny ani wulgarny (...)”,

11) sytuacja majątkowa oskarżonego pozwala na zapłatę na rzecz pokrzywdzonego jakiegokolwiek kwoty tytułem nawiązki, a także, że istnieje podstawa do zasądzenia nawiązki, w sytuacji, gdy pokrzywdzony nie udowodnił wysokości szkody majątkowej niemajątkowej.

Z ostrożności procesowej, w przypadku niepodzielenia powyższych zarzutów, przedmiotowemu orzeczeniu zarzucam również:

1) rażąco niewspółmierność kary orzeczonej względem oskarżonego w punkcie 1 części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 10 lat pozbawienia wolności w sytuacji, gdy okoliczności sprawy, przy założeniu, że oskarżony działał w

	<p>warunkach obrony koniecznej (lub ewentualnie z przekroczeniem jej granic) przemawiały za wymierzeniem kary w niższej wysokości z uwagi na nieuwzględnienie przy jej wymiarze w odpowiednim stopniu zaistniałych w sprawie przedmiotowych i podmiotowych okoliczności łagodzących,</p> <p>2) rażąco niewspółmierność orzeczonego środka kompensacyjnego wobec pokrzywdzonego w sytuacji, gdy pokrzywdzony nie udowodnił, że szkoda majątkowa i niemajątkowa z tytułu zdarzenia wyniosła 30.000 zł, a także, biorąc po uwagę sytuację majątkową oskarżonego, która nie pozwala mu uiścić orzeczonej przez Sąd kwoty w takiej wysokości.”</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Niezasadne są te zarzuty skarżącej, które kwestionują</p>				

podstawowe
ustalenia faktyczne
sądu

rozstrzygającego.

Słusznie sąd I
instancji ustalił, że
zdarzenie w dniu
16 stycznia 2020r.
składało się z
dwóch części. W
trakcie pierwszej
fazy, biorąc pod
uwagę wyjaśnienia
oskarżonego i brak
innych

przeciw dowodów
należy przyjąć, że to
H. J. (1) zaatakował
oskarżonego i
ugodził go nożem w
klatkę piersiową /
od przodu/. Co
prawda oskarżony
nie przypomina
sobie faktu, iż
po tej części
zdarzenia wybiegł z
mieszkania, jednak
zeznania M. C. i
D. B. (1), co do
istotnych szczegółów
jednolite, taki fakt
potwierdzają.

Widziały one, jak
oskarżony wybiegł
z klatki schodowej,
miał ranę ciętą z
przodu, na piersi,
ale nie miał innych
obrażeń ciała, w
szczególności na
plecach. Po kilku
minutach,
oskarżony wrócił do
klatki, z której
wybiegł, a następnie
do mieszkania
swojej matki. Nie
sposób podważyć
tych zeznań w

przytoczonym
zakresie, zresztą
skarżąca tego nie
czyni.

Słusznie sąd
rozstrzygający
bardzo precyzyjnie,
i zarazem ostrożnie,
ocenił wyjaśnienia
oskarżonego, w
których starał się
on przedstawić,
iż działał w
ramach obrony
koniecznej. To, że
poszkodowany
twierdził, iż nic
nie pamięta ze
zdarzenia, a matka
oskarżonego
skorzystała ze
swojego
uprawnienia i
odmówiła składania
zeznań, nie
przesądza o tym, że
wyjaśnienia
oskarżonego w pełni
zasługiwały na
uwzględnienie. Już
ustalenie, iż w
trakcie zdarzenia
opuszczał
mieszkanie i
wybiegał z klatki
schodowej, podważa
część jego wyjaśnień.
Nielogicznym było
także to, że z jednej
strony oskarżony
twierdzi, iż został
zaatakowany i
zraniony, a
jednocześnie wraca
do tego mieszkania i
kontynuuje
awanturę z H. J.
(1). Z obiektywnych
zeznań ratownika

medycznego K. Taczały i policjanta M. S. wynika wprost, że matka oskarżonego relacjonowała im, że " była bójka między mężczyznami" / k.133 odw./, a także " bili się i szarpali, próbowała ich rozdzielić, ale nie dała rady" /k.556 odw./. To świadczy o tym, że nawet jeżeli oskarżony pierwszy został zaatakowany, otrzymał cios nożem w pierś i na chwilę opuścił mieszkanie, to po kilku minutach wrócił do niego i podjął walkę z H. J. (1). Przy takich ustaleniach nie sposób uznać, że oskarżony w trakcie drugiej części zdarzenia działał w ramach obrony koniecznej, albo z jej przekroczeniem. A zatem każdy z uczestników odpowiada indywidualnie za swoje działanie. I tak też ocenił to Sąd Okręgowy, choć może nie wyartykułował tego wprost w pisemnym uzasadnieniu.

Na miejscu zdarzenia zabezpieczono dwa noże, jeden miał ułamane ostrze, na każdym stwierdzono

ślady DNA i krwi obu mężczyzn. To również potwierdza tezę o bójce i wzajemnym zadawaniu ciosów, ale przez obu uczestników drugiej części zajścia. To wtedy oskarżony został ugodzony w plecy przez H. J. (1), a jednocześnie oskarżony zadał ciosy nożem w brzuch temu drugiemu. Przy czym opinia lekarska słusznie wskazuje, że obrażenia jamy brzusznej H. J. (1) miały taki charakter, iż powstały pod koniec zdarzenia.

Natomiast, zdaniem Sądu Apelacyjnego, słuszne są te zarzuty obrońcy, które kwestionują działania oskarżonego z zamiarem pozbawienia życia H. J. (1) /choćby tylko ewentualnym /. Zdarzenie miało charakter dynamiczny, a w pierwszej jego fazie to H. J. (1) był stroną atakującą. Oboje uczestnicy zajścia posłużyli się nożami o słabej konstrukcji i stosunkowo małych ostrzach /wystarczy spojrzeć na zdjęcia k. 273/. Ciosy, jak wyjaśnił oskarżony,

zadawał na oślepienie, jednak nie mierzył w klatkę piersiową, szyję czy głowę. Gdyby oskarżony chciał, to po osunięciu się H. J. (1) na podłogę, mógł kontynuować swoje działanie. Jednak tego nie uczynił, a zaczął na udzielenie pomocy bardziej poszkodowanemu i przyjazd policji. Trzeba też uwzględnić, że ciosy zadane w brzuch miały średnią siłę. Wszystko to, zdaniem Sądu Odwoławczego, przeczy tezie sądu rozstrzygającego, iż oskarżony działał z zamiarem pozbawienia życia H. J. (1), a przynajmniej godził się na to. Tym samym podstawa wymiaru kary jaką zastosował sąd I instancji, art.14 § 1 w zw. z art. 148 § 1 k.k., okazała się niewłaściwa. A konsekwencją tej oceny była zmiana kwalifikacji prawnej przestępstwa przypisanego oskarżonemu i wysokości wymierzonej kary pozbawienia wolności.

Rację miał również obrońca podnosząc,

<p>że orzeczona wysokość nawiązki jest rażąco wysoka. Sąd Okręgowy nie uwzględnił bowiem, iż to H. J. (1) sprowokował konflikt i w pierwszej jego części był stroną atakującą. A zatem w znaczny sposób /nawet w 50% / przyczynił się do obrażeń, których ostatecznie doznał.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Obrońca oskarżonego wniosła o :</p> <p>„- zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu na podstawie art. 25 § 1 KK, ewentualnie:</p> <p>- zmianę wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 25 § 3 KK, ewentualnie;</p> <p>- zmianę wyroku poprzez odstąpienie od wymierzenia kary na podstawie art. 25 § 2 KK, ewentualnie:</p> <p>- zmianę wyroku poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu i przyjęcie, że działanie oskarżonego wypełniało znamiona występku</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

art. 156 § 1 pkt 2 KK
w zw. z art. 25 § 1
KK i uniewinnienie
oskarżonego, bądź
uwzględnienie w
kwalifikacji prawnej
czynu przypisanej
oskarżonemu w
wyroku przepisu
art. 29 KK
i uniewinnienie
oskarżonego od
zarzucanego mu
czynu, ewentualnie:

- zmianę kwalifikacji
prawnej czynu
zarzucanego
oskarżonemu
poprzez uznanie,
iż jego zachowanie
wyczerpało
znamiona czynu
opisanego w art. 13 §
1 KK w zw. z art. 148
§

1 KK w zb. z art. 156
§ 1 pkt 2 KK zw. z
art. 25 § 3 KK i na
podstawie art. 17 § 1
pkt 4 KPK

umorzenie
postępowania w
sprawie,
ewentualnie:

- zmianę wyroku
poprzez przyjęcie w
kwalifikacji prawnej
także art. 15 § 1
KK i wymierzenie
najniższej kary
przewidzianej przy
zastosowaniu
nadzwyczajnego
złagodzenia kary,
w tym obniżenia
orzeczonej kwoty
nawiązki do

wysokości
symbolicznej i
odstąpienie od
orzeczenia
obowiązku
ponoszenia kosztów
sądowych przez
oskarżonego,
ewentualnie:

- zmianę
zaskarżonego
wyroku poprzez
zmianę kwalifikacji
prawnej czynu i
przyjęcie, iż
działanie
oskarżonego
wypełniało
znamiona występku
art. 156 § 1 pkt 2 KK
i wymierzenie kary
w dolnych granicach
ustawowego
zagrożenia, w tym
obniżenia
orzeczonej kwoty
nawiązki: do
wysokości
symbolicznej i
odstąpienie od
orzeczenia
obowiązku
ponoszeni kosztów
sądowych przez
oskarżonego,
względnie:

- zmianę
zaskarżonego
wyroku w zakresie
zawartego w jego 1
punkcie
rozstrzygnięcia o
karze i zastosowanie
przy wymiarze kary
oskarżonemu
instytucji
nadzwyczajnego
złagodzenia kary na

<p>podstawie art. 60 § 2 KK, w tym obniżenia orzeczonej kwoty nawiązki do wysokości symbolicznej i odstąpienie od orzeczenia obowiązku ponoszenia kosztów sądowych przez oskarżonego, ewentualnie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.” 			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe w odpowiednim zakresie, a skarżąca nie wskazuje na żadne jego braki. Zatem, bezzasadny był wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy SO do ponownego rozpoznania /pkt.9 wniosków/.</p> <p>Wykluczenie działania w ramach obrony koniecznej, czy też z jej przekroczeniem,</p>			

spowodowało nieuwzględnienie wniosków obrońcy opisanych w pkt.1 -5 apelacji. Nie sposób też mówić o tzw. czynnym żalu, skoro to nie oskarżony dążył, i ostatecznie spowodował, wezwanie pogotowia ratunkowego, a także policji / pkt. 6 cyt. wniosków/. Zaś działanie oskarżonego zmierzające do kontynuowania zajścia, jego powrót do mieszkania i dalsze, wzajemne zadawanie sobie ciosów z H. J. (1), nie daje, w ocenie Sądu Apelacyjnego, jakichkolwiek podstaw do stosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary / pkt. 8 wniosków/.

Natomiast zasadny był wniosek / pkt. 7 /, co do zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonemu i podstawy wymiaru kary. Jak już wskazano wyżej, zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie było podstaw do skazania oskarżonego za usiłowanie zabójstwa. Natomiast jego działanie polegające

na zadaniu nie jednego, a trzech ciosów w miejsce wrażliwe, jakim jest brzuch H. J. (1), o czym zdaje sobie sprawę każdy dorosły i średnio wykształcony człowiek, świadczy o tym, że oskarżony akceptował spowodowanie ciężkich obrażeń ciała, choć nie takich, które spowodowałyby śmierć poszkodowanego tym działaniem. Dlatego zmieniono opis czynu przypisanego oskarżonemu, jego kwalifikację prawną, a w konsekwencji wysokość orzeczonej kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu Odwoławczego, wymierzona kara 6 lat pozbawienia wolności uwzględnia stopień zawinienia oskarżonego to, że nie on rozpoczął zajście, a z drugiej strony wrócił do mieszkania by kontynuować awanturę, zadał ostatecznie kilka ciosów, które spowodowały poważne obrażenia ciała u H. J. (1).

Znaczące przyczynienie się H.

<p>J. (1), poprzez zainicjowanie awantury, a następnie udział we wzajemnej bójce, do powstania obrażeń których doznał, spowodowało obniżenie wysokości orzeczonej nawiązki do kwoty 20 000,- złotych. Przy czym, przy ustalaniu jej wysokości nie ma znaczenia aktualna sytuacja materialna oskarżonego. Jest on osobą młodą, Może podjąć zarobkową pracę w zakładzie karnym i spłacać tą należność w miesięcznych ratach.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Prokurator, w swojej apelacji, zarzucił wyrokowi : „rażącą niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk w zb. z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 11 §2kk w wysokości 10 lat pozbawienia wolności, która to kara nie uwzględnia w należyty sposób znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie spełnia swojej funkcji w zakresie realizacji celów zapobiegawczych i</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	wychowawczych względem oskarżonego a także potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.”			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Zmiana kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, jak i rola H. J. (1) w całym zdarzeniu, sprzeciwiały się podwyższeniu orzeczonej kary pozbawienia wolności. Nawet, gdyby Sąd Apelacyjny nie ocenił działania oskarżonego w nieco odmienny sposób niż to zrobił sąd rozstrzygający, uwzględniając okoliczności zajścia, nie było powodów do orzeczenia najwyższej kary w ramach podstawowego zagrożenia z art. 148 § 1 kk.				
Wniosek				
Prokurator wniósł o podwyższenie orzeczonej kary	# zasadny			

<p>pozbawienia wolności do 15 lat.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Okoliczności zdarzenia i przyjęta kwalifikacja prawna przestępstwa przypisanego oskarżonemu sprzeciwiały się takiemu postąpieniu. Choć oskarżony nie jest "kryształową osobą", to jednak jego sylwetkę trudno ocenić całkowicie negatywnie, a na pewno nie jest ona gorzej oceniana niż osoba H. J. (1), który poza obrażeniami jakich doznał, nie poniósł żadnej odpowiedzialności prawnokarnej za w/w zdarzenie.</p>			
<p>3.3.</p>	<p>Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zarzucił wyrokowi :</p> <p>„rażącą niewspółmierność orzeczonej od oskarżonego K. Z. na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwoty 30.000 zł tytułem</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	zawiązki w sytuacji, gdy stopień winy oskarżonego, rodzaj i sposób naruszenia przez niego zasad porządku prawnego, w tym charakter doznanych przez H. J. (1) obrażeń uzasadniają zasądzenie nawiązki w kwocie 50.000,00 zł.”		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Przyjęcie, że to H. J. (1) zainicjował przedmiotowe zdarzenie i jego rola w nim, sprzeciwiały się podwyższeniu zasądzonej nawiązki.			
Wniosek			
Skarżący wniósł o podwyższenie wysokości zasądzonej nawiązki do kwoty 50 000,- złotych.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Powyżej przedstawiono już argumenty			

sprzeciwiające się podwyższeniu wysokości nawiązki. Nawet, gdyby zaakceptować proponowaną przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego kwotę, to przyjmując 50% przyczynienie H. J. (1), proponowana kwota musiałaby być obniżona do 25 000,-złoty. W ocenie Sądu Apelacyjnego, ostatecznie zasądzona nawiązka w wysokości 20 000,-złoty, w świetle wyżej przedstawionych okoliczności, w żaden sposób nie razi swoją łagodnością.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

4.1.

Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności

5.
**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymano w mocy rozstrzygnięcia zawarte w pkt. 3 - 6 zaskarżonego wyroku.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Rozstrzygnięcia te nie były kwestionowane, nie było również podstaw do ich zmiany z urzędu.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zmieniono opis czynu przypisanego oskarżonemu, jego kwalifikację prawną, wysokość orzeczonej kary pozbawienia wolności, jak i zasądzonej nawiązki.		
Zwięźle o powodach zmiany		

Tak, jak to opisano w pkt.3.1 - 3.3 niniejszego uzasadnienia.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
III i IV.	O kosztach obrony z urzędu i pomocy prawnej udzielonej z urzędu na rzecz oskarżyciela posiłkowego orzeczono na podstawie art. 618 § 11 kpk w zw. z odpowiednimi przepisami rozporządzeń wykonawczych Ministra Sprawiedliwości.		

V.	O wydatkach za postępowanie odwoławcze w części dotyczącej oskarżonego orzeczono na podstawie art. 633 w zw. z art. 627 kpk, i jednocześnie obciążono go, na podstawie art.10 ust.1 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt.6 ustawy o opłatach w sprawach karnych /tekst jedn. Dz. U. z 1983r., nr 49, poz.223 z późniejszymi zmianami/, opłatą za obie instancje.	
7. PODPIS		
SSA Stanisław Kucharczyk SSA Andrzej Olszewski SSA Piotr Brodniak		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Ustalenia co do sprawstwa oskarżonego, działanie w obronie koniecznej, błędna kwalifikacja prawna przypisanego mu przestępstwa, rażąco wysoka kara pozbawienia	

	wolności i orzeczonej nawiązki.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rażąco łagodna kara pozbawienia wolności.	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	3
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rażąco niska wysokość orzeczonej nawiązki.
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana